

25 anys de «bon nadab»

La publicació privada de naclales fou, durant el frarriquisme, un subterfugi molt utilitzat per tota mena d'escriptors i de patriotes que aprofitaven les darreres festes de l'any per a oferir als amics unes petites dosis d'història o de literatura. El mestre —introduïdor del sistema Freinet al País Valencià— i poeta Enric Soler i Godes n'ha publicat la que fa vint-i-cinc de les seues. Des del 1960, els seus fullets han glossat figures i esdeveniments valencians: Teodor Llorente, Constantí Llombart, Jacint Labaila, Roc Chabàs, Vicent Boix, Carles Salvador, els Jocs Florals, Jaume I i d'altres, que formen una col·lecció ben emotiva.

Col·lecció «L'Alzina»

Edicions 62 ha començat a publicar una nova col·lecció de literatura que continua, de fet, la línia oberta per la prestigiosa «Antologia Catalana», amb el mateix director, el professor Joaquim Molas. Els títols ja apareguts són *Els fruits saborosos*, de Josep Carner; i *Tàntal*, de Miquel Llor. Seguiran *Prosa d'exili*, de Josep Carner, *Vilaniu*, de Narcís Oller; *Cultura i societat*, de Valenti Almirall; *Tina i la Gran Guerra*, d'Eugeni d'Ors; *L'hereu*, de Prudenci Bertrana; *Níobe*, de Josep Pin i Soler, i d'altres títols importants, a hores d'ara introbables per als lectors.

Un «Senyera» irrellevant

Sembla que enguany l'impacte del XVI Premi «Senyera» no ha estat al nivell d'anys anteriors i no deixa de ser sorprenent, tot i que arran de l'èxit de G. Peyró Roggen el 1980 (XIV Premi Senyera), s'havien dipositat esperances en els descobriments que aquest guardó podia oferir al públic interessat.

«Stop de city», l'obra guanyadora del premi Senyera, de J. Aldas, té molt poca força i interès

Aquest desigs de renovació no han reeixit enguany. ¿Les raons? D'una banda, és clar que una sèrie d'artistes amb obra més madura ja no han volgut participar-hi, considerant les obsoletes condicions tècniques requerides (formats petits...), o s'han mostrat desil·lusionats dels afalacs mediocres del premi, que, a més, tampoc no en són molts. D'altra banda, l'escassa varietat presumible entre els criteris de valoració del jurat ha creat, pos-

siblement, una homogeneïtzació que no sempre resulta positiva.

Però, més enllà d'aquestes qüestions, caldria fer una ullada a la qualitat estètica dels participants. Un fum de tendències hi és present. Passejant-se per les tres sales, podem passar de l'abstracció d'arrels americanes a la historieta pintada tipus *comic-strip* o a una figuració desorientada pel cúmul de referències i models d'imitació. És, però, arriscat fer una valoració d'un o dos quadres, sobretot considerant la joventut d'alguns artistes i la inexperiència dels restants.

Dels dinou seleccionats, en destaque, per diferents motius, els següents: en primer lloc, J. J. Barberà, amb una acrílic que representa una figura de quatre grapes solcada i travessada per un fons rogenc que crea un ambient cru, encara que evita l'estil *wild malleri* (pintura salvatge). Utilitzar el *dipping* (goteig) i la pinzellada rabent no és patrimoni d'un concepte expressionista del món, encara que Barberà tampoc no siga veí d'una pintura molla, sense mèdula.

Un dels finalistes, F. Canavese, amb dues peces reeixides, sembla un dels valors a considerar en aquesta pintura que —segons algun mitjà galerístic— s'acosta als noranta.

Del primer premi, J. Aldas, l'acrílic guardonat *Stop de city*, a cavall de la figuració postpop (sense l'esperit mordent d'un

Canavese, un dels finalistes, sembla un dels valors a considerar per la seua pintura, que s'acosta als noranta

Hockney o un Kitaj, els seus models) té poca força i, en aquesta línia, més interessant resulta l'altra peça del mateix pintor.

La majoria dels participants s'han llançat a una reiteració de formes i actituds pròpia d'una cultura artística ben poc reflexiva, i aquest factor els lleva puixança. La cultura visual queda en una simple repetició d'estereotips vacus si no passa abans per un treball personal creatiu, meditat, renovador.

Allunyat d'aquesta drecera, el Senyera, en línies generals, no sembla gens atrevit, malgrat alguns quadres interessants (Barberà, Canavese, Rey Fueyo, Machado...). Una ocasió, doncs, perduda.